

na sestupné trajektorii večera, naprosto nečekaně, naprosto překvapivě začalo hrát zase tekkno, ale navíc stalo to, že DJ vzal za tempomat na gramci a za nějakých pár vteřin se tekkno změnilo ve speedcore. Jestli hudební stěna lákala posluchače k tanci, tak v tu danou chvíli byla přímo Skyllou a Charibdou zároveň – magnetem tekkno-milců. Ou jé. Bylo pozdě v noci a najednou se před stěnou ukázal zajímavý úkaz. Před stěnu přišla žena v letech – zřejmě matka a s sebou měla asi tři ratolesti (za počet neručíme). Ač ona sama byla snad přes dva metry vysoká, okolo ní tanečníci ji ještě navíc o hlavu převyšovali. Najednou pohledem po party bylo těžké najít osobnost kratší než 190 cm. Že ta stěna měla basáky vyrovnané někde nad dva metry vysoko, tak při pohledu na ty tanečníky... oni tu stěnu měli po ramena. Co to bylo za přehlídku obrů? Kde tam na Berounsku mají hnízdo? Ta jako tak, to už člověka zalávala euforie, když se dočkal velmi svižných beatů a nějaké anatomie nehrálo vůbec roli. Elektronická matka si každého zvlášť vzala do náruče a měla s ním překrásný čas, tak dlouho, jak jen chtěl. Až zase najednou přišlo svítání...

Potkáváme se ve světle. Už se známe, se jménem nebo bez, víme o sobě. Kdo vydrží z pátku až do neděle je najednou část rodiny. Tohle „luftáci“ neznají. Měli jsme společný mystický zážitek, který trval dva dny v kuse. Kdo byl sám, kdo byl se všemi? To ať si odpoví každý osobně. K 10. hodině jsme jako poslední zbytky páteční pánské jízdy šlápli na zmizík a vyrazili do reality. Ale jaké reality? Jak zní jedno tekknařské přísloví: „Žijeme pro dny, na které si nevzpomeneme, s lidmi, na které nikdy nezapomeneme.“

Redakce Nájezdu tímto vysekává hlubokou poklonu organizátorům, že našli zase tu kuráž tuto mystickou stránku tekknoparty v podobě Back to the roots znovu zrealizovat. Díky. A jen tak dál. Tak zase za rok, nebo dříve? Kdo ví? Ale už se těšíme.

Nájezd

Rovnáse

Bez naděj svírá, na drátě havrani
Umírá člověk v zajetí bídy
chlupy se tyčí, strach mi nahání
Kroky všech mocných šílenců

Na jedné strně dolary a centy
na druhé hlad vládne dětem
nadáš rovnáse mezi kontinenty
Na dětské tváři moskytí ekrementy

Zahajte rychle další kampaně
handrkujte se o kousky mraků
Šup, děcka, rychle do zbraně
Nevinný smích malých vojáků

Holčičky pracují v luxusních salonech
a plní přání postavám opilým
Poupátka trhaná na chudých záhonech
Dětství zničené chlípými úchyly

Za pár grošů prodat a zatratit
jedno kolik a jedno koho
Penízky krouží vražedné přízraky
Pomáhat lidem? Ale co z toho?

Zbývá jen bezmoc dětí malomocných
Zoufalství málomocných

Že snad jednou dojde k odplatě
nevěřím já, ani Ty
Že zmizí zbraně, ideje o zlatě
Že budou pověšeny
největší ku.vy tohoto Světa.

In memoriam Jan Branický

Laktózová - tolerantní

Jogurt
tvaroh
nebo třeba sýr
na světě ať vládne Mír!

Jorka Mouken

Týdeník Nájezd 684 vydáno k setkání v Zahradě i jinde, dne: 3. 9. 2025, online: najezd.wz.cz

Kalindář

• 6.9. se koná k výročí 250 let **Po stopách Selských bouří 1775**. Komentovaná procházka s kunsthistorikem Jaroslavem Zemanem v Liberci. Kids friendly. Afterparty: vinyl session se SS Konfirmat. Start: Kubelíkova 250 (Liberec), start 15:00, vstup: dobrovolný.

• 9.9. se koná koncert vlašimské kapely Nazdárce. Kde: U Budyho (Menclova ul., Libeň), kdy: od 19 h., vstup: volný.

• 12. – 14. 9. se koná akce **Open your grave and dance**. Support: PEACE IS DEAD, COMMUNAL WASTE, KONFIRMAT soundsystems. Zahrají: SCHEISSBURG, YARRDASH, ZABLOUDIL/A. Djs: SOUND DJS, MAXIM DOKALENKO a další v jednání. Kde: Středočeský kraj. Více info: u kámošů nebo v den akce.

• 26. – 27. 9. se koná **Festival Odpadních vod**. Vystoupí: YAMABUSHI, LAGERBIEGEL, QUIDOMC,

3. 9. Bronislav, Bronislava

Přejeme vše nejlepší!
Bronislave, Bronislave
ser na to, co nosíš v hlavě.
Slaví s tebou Bronislava,
je víc věcí, co má ráda.

**Vytiskni si Nájezd, přečti si jej
a pak ho někomu dej.**

Obrázek týdne: Zavři oči a vstup dovnitř.

KRISORIS, ČTYŘLÍSTEK, MARKANTNÍ ÚBYTEK
MECHANICKÝCH KRTKŮ, JOHNNY SERVICE, VÝBLITEK,
PESOPÍR, PORUCHA DVEŘÍ, HANZÍK, NA TO SERE PES,
DETAIL, THE NECROPHILIES, PŘESTUPKOVÁ KOMISE,
D.B.H., TUPÉ OSTŘÍ, SVĚTLO NA KONCI PUDINKU, KLUK
Z HOLDINGU, SPITZBORG A БЕЧНАЯ РЕБЕЛИЕ.
Doprovodný program: TOMBOLA, SOUTĚŽ KRÁSY,
MÓDNÍ POLICIE, SEMIR GERGHAN D1, KNIHOVNA
VYDAVATESTVÍ NÁJEZD. Čtení: KLBK, Sigma, Hošek.
Spaní možné na sále. Kde: Hospoda Pod
kopcem (Plzeň – Božkov), kdy: od 19:00,
vstup: 400 Kč (v sobotu po 18:00 za 300 Kč).

Back to the roots 2025

29. - 31. 8. se konala akce Back to the roots, zase v klasickém podání soundsystémů Ytolan Tribe a Tekrra. Akce samotná měla nějaké problémy od loňského roku, kdy minulý červenec v rámci razie policie byla drtivá většina tekknářů pokutována za cokoli, aneb u koho pes zaštěkal... byl o 5000 Kč lehčí, atd. Letošní festival se několikrát termínově posunul, až nakonec jarní akce na oslavu tekknó sezóny ji de facto uzavírala. Ale co naplat? Akce se stala, ať už byly výchozí podmínky jakékoliv. A to se cení.

Nastal páteční večer 29. srpence. Nájezdová sebranka se seběhla na Smíchovském nádraží s lístkem do Lochovic. K cestě samotné lze toliko jen dodat, že toto byl námi navštívený první vlak jistého „našeho“ dopravce, kde ze všech třech vagónů tam byl jen jeden exemplář funkčního WC, navíc ukrytého v 1. třídě. Vzpomínali jsme na Czarotek 2012 v Černousích, kdy ty dva motoráky byly tak plný lidí, že se stálo i na WC – štiplístek ani nechodil, protože neměl kudy, a vůbec nikdo neměl kudy, proto v každé zastávce byla pauza na chcaní. Tedy mohlo by být i hůř.

Zastávka Lochovice. Vlak sice byl plný příznivců

elektronické hudby, ale konalo se ještě nějaké disko kdesi v katastru Brdských kopců, tudíž vystoupila jen jistá část lidí. Nojo, no. Již po odjezdu vlaku však bylo slyšet tlumené dusání elektronických ořů, prohánějících se kdesi po loukách. Nastražili jsme uši, určili směr a vyrazili. Bylo však důležité myslet na úskalí noční turistiky, konkrétně, že chození po chodníku a po silnici je daleko delší, avšak rychlejší, než se prodírat bludištěm oplocených soukromých pozemků a keřových bariér.

Dunění zesilovalo a my se přibližovali k cíli. Na cestu nám svítily nebeské stroboskopy a čím dál častěji byly doprovázeny hřměním. Vstupujeme na akci. Tak jsme tady. Už prší. Jedna část výpravy nalezla útočiště v rohu jediného stanu, druhá kupovala pivo a třetí uložila svoji bagáž k bednám a tančila. Stěna se pokryla igelitovou mega-plachtou a ani ne za deset minut se mezi tancujícími zmoklíky začaly vztyčovat sloupy a natáhl se přístřešek. Za půl hodiny byla druhá část party pod stříškou. Déšť vystřídal liják po něm slejvák. Bylo to krásné gesto, jak DJ přidali na tempu a hráli svižný frenchcore. Toliko, že tancující tělo vytvoří dostatek tepla, aby už případný déšť nevadil. Kolem půl druhé ráno se

začalo rozjasňovat nebe. Najednou ty netančící existence políbil noční chlad – ty promoklé rovnou několikrát tolik. Hudba zněla, pulzovala. Všichni semknutí na jednom placu, dychtící po hudbě... Jako rozvíjející se květ se všichni rozprostřeli do širě prostoru mejdanu. No taky mimochodem začal pořádně hořet oheň. Pozůstalé tekknó-nadšence toliko jen značka „Na kališti“ spojovala lidi s nakalenou myslí v konjunkci lepkavosti jílovitého podloží, kam se šlo probořit až po kotníky, do jednoty. Jakže se akce jmenovala? Back to the roots? To sedělo.

Vysvitlo Slunce. Akce prořídla. Kdo byl u beden byl překvapen, když se ohlédl – kdo obcházel party, dělal bližší okruhy více a více do středo-bední.

Postupně se upamatováváme na předchozí večer, konáme surreality. Vracíme se k ohni a nacházíme stabilní zázemí pro další den. Nosí se dříví, tentokrát za světla se hledá lépe než v noci. Radost. Nadšení, sdílení pocitů a úsměvy.

Střih. Je už něco k pozdnímu odpoledni. Redakce Nájezdu vysedává pod stromem. Jedno jakým, hlavně, že ve stínu. Přichází muž, je ho fakt všude plno. Přijde, udělá zmatek, odejde jinam. Proč sedíme pod suchou větví, vždyť může spadnout? Při demonstraci, jak je větev křehká, jsme si museli nasadit kapuci, ať celulosové fragmenty stromů nemáme ve vlasech. Odpoledne byla větší pohoda. Nikdo nechtěl tancovat na plný výkon, došlo i na disko. Jeden z účastníků výletu se vrátil, ačkoliv odjel odpoledne domů, zjistil, že si u odjezdu zapomněl batoh, síť na spaní, boty... Takže sobotní noc nebude úplně prázdná. Zase se zevlilo u ohně.

Bylo to naprosto zajímavé. Těch pár lidí, kterých bylo všude plno, se nějak k večeru namnožilo a každý z nich, kdo přišel k ohni, provedl naprostou rekonfiguraci ohniště. To, že klacky leží víceméně rovnoběžně se žhářištem je běžný sklad dříví, ale tvořit hořící plastiky náhodného charakteru bylo naprosto okouzlující. Tak hrajme si. Oheň byl vymezen obvodem ohniště, vše bylo správně a v pohodě. Jen ten zasaný kouř začal zase otravovat. „Hele, a nechceš místo toho hrabání se v ohni najít nějaký jiný klacek na oheň?“ Ačkoliv se výzva nesetkala s nadšením, nabuzený člověk nominován na nosiče dříví, je za ty léta zkušeností naprostá sázka na jistotu. Kolem ohně se začaly kupit plonkové kmeny, které nešly ani přeřznout, natož zlomit.

Šořelo to kolem 2. ráno. A mohlo se pálit až do rána.

Někdo povídá...

„Ale já to tvoje poncho znám! Nejezdils na hájenku před pár lety?“

„Ten ‚Sraz Technologů‘? Jasně, to jsem byl já.“

„Zestárl jsi.“

„No jasně, ono s každým rokem navíc přece člověk mládne do krásy... Ne?“

„My ty tvoje časopisy ještě máme schované.“

„Cože? Tak to já vám ještě nějak přidám. Ale až bude světlo.“

Ono, rozdávat časopisy za tmy nějak není ono. Za tmy to nikdo nechte. Jedinec se najednou potkal se známými, aniž by tušil, že je ještě potká. Ale že ještě oni si pamatují na něj? Tak to už je holt život.

Noc se opět nesla v rychtářském duchu svižného tempa. S tím, že když byl měsíc již

**KVÍZ: Poznej české město
ŽDÁLA V EMOCI**